

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.
No. 10.

REDACTEUREN:
C. TELLEGEN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH, W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERF-
HORST, J. H. V. ROSSEM, J. W. DE MAREES VAN SWINDEREN, H. S. V. LENNEP.
MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Vrijdag
8 Dec. '11.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
WALTMAN J. B.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Studiebelangen.

Uit de Pers.

De „Alma Mater”, door de Redactie.
Alma Mater, door A. Baars.
Alma Mater, door J.

Uit de Delftsche wereld.

Nog eens: De duurte van het Corpslidmaatschap, door J. Goudriaan.

Delftsch Studenten-Corps.

Het lustrum aan den horizon, I, door X.
Wetswijzigingen.

Politiek.

Wie het laatst lacht, lacht het best, door A. F. Bakhoven.

Ingezonden.

door E. J. A. Rikmenspoel, met onderschrift van de Redactie.

Wetenschap en wijsheid.

Nietzsche. Also sprach Zarathustra.
Over Vrouwen-Emancipatie.

Vereenigingsleven.

Zionisme, door v. S.
D. S. Astronomische Vereeniging.

Boekbespreking.

Uit Christelijke kringen, door J. v. R.
Bouwkundig Weekblad.

Berichten en mededeelingen.

Correspondentie.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

„dat wil trachten de hedendaagsche stroomingen ten goede te leiden, zonder ze onmiddellijk in een dwangbuis op te sluiten.

Welke cursieve woorden in verband met het voorgaande zijn te vervangen door: ze uitsluitend van Corpsstandpunt te bezien! Wat de huidige studentenpers dan zou doen.

Waar naast wij stellen:

„Ons is reeds voor de voeten geworpen, dat wij (de „plaatselijke redactie) eenzijdig zouden zijn; en zeker zijn wij dat, in zooverre wij niet-corpsleden zijn. Dit is echter een eerste levensvoorwaarden voor ons blad.

Is dit dan niet het „niet-corpslid-dwangbuis”?

Wij hebben deze inzending niet willen weigeren eensdeels als uiting van Delftsche studenten, andersdeels als een wijze van rechtvaardiging van hun optreden als Delftsch redacteur van „Alma Mater”. Maar waren daarbij al deze aanvallen op de bestaande studentenpers — aanvallen die hier in Delft uitsluitend het weekblad gelden — noodzakelijk geweest? Wordt zoo niet de indruk gevestigd dat men alles over één algemeene kam scheert, het verwijt van eenzijdigheid der studentenpers blindelings uit, omdat daarmee alleen is goed te praten de oprichting van dit nieuwe blad en eenigszins is te bemantelen het feit waarop reeds door een onzer is gewezen dat hier bedoeld wordt van buitenaf de studentenwereld te regeeren?

Heeft de sub-redactie van „Alma-Mater” zich daarom — omdat daarmee de redeneering stond of viel — niet eerst voldoende rekenschap gegeven of dit verwijt in Delft wel gold??

Maar wij willen opbouwen!

En niet in twistgeschrijf de zaak zelve vergeten. Wij willen trachten door een ernstige bespreking naast het artikel der A.-M. iets te plaatsen, dat de eenheid in Delft moge bevorderen, zoo mogelijk herstellen!

Is het weekblad eenzijdig?

Allereerst is het redactieoordeel dat?

Steeds heeft het weekblad zich als afzonderlijk lichaam in de Delftsche wereld geplaatst, nimmer heeft het eenige inzending van niet-corpsleden geweigerd uit reden buiten het schrijven zelve gelegen! Als merkwaardig staaltje voegen wij hierbij: Dat ten tijde der anti-groentijdsactie in Mei 1910, toen het weekblad uiting gaf van de sterke strooming in Delft tot handhaving van dat instituut en als zoodanig ook op zich nam een verslag op te stellen van de beroemde Debating-vergadering, op de redactievergaderingen tevens is besloten: Komt er een inzending van een niet-corpslid met felle anti-groentijds strekking dan nemen wij die zonder twijfel op. Maar wat verscheen, niet een dusdanige inzending.

Zoo komen wij tot onze tweede vraag:

Waarom kwamen de inzendingen voor het S. W. zoo vaak van ééne zijde?

Men bedenke dan dat (volgens almanakken van 1911) naast het D.S.C. staan ± 50 dames vereenigd in de D. V. S. V., ± 500 niet-corpsleden waarvan ± 200 in Delft wonen en waarvan ± 60 vereenigde in de D. S. B. Wij wijzen er dan op hoe kleine kringen als D. S. B. en D. V. S. V. veel minder behoefte aan gedachtenwisseling in een openbaar orgaan hebben, dat buiten de bondsleden slechts een 150-tal in Delft wonende nihilisten zijn aan te wijzen van welke geheel buiten het vereenigingsleven staanden natuurlijk niet veel is te verwachten, dat de nog overblijvende 300 spoorstudenten-nihilisten, met alle besef van het ongelukkige maar zeer zeker niet gemakkelijk op te lossen economische

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

LEERSTOEL INDISCHE WATERBOUWKUNDE.

Wegens het groote belang van het spoedig bezetten dezer leerstoel, wendde de C. C. zich tot de bevoegde overheden met het verzoek, te mogen vernemen of de voorziening in de betreffende vacature spoedig mocht worden tegemoet gezien. Het antwoord stelde te leur, maar het gaf de overtuiging, dat aller krachten worden ingespannen, om zoo snel mogelijk te voorzien in deze dringende behoefte.

MECHANISCHE TECHNOLOGIE.

Het college Houtbewerking voor C₂, B₅, W₃, T₃ is geëindigd.

Uit de Pers.

De „Alma Mater”.

Is het wel noodig tegenover de holle woorden van de sub-redactie van „Alma Mater” nog een betoog onzerzijds te stellen?

Is het wel noodig bij dit zichzelf zoo tegensprekende schrijven nog iets toe te voegen?

Wij halen aan:

„Daarom hebben wij dan ook met vreugde de uitnoodiging „aanvaard om zitting te nemen in de redactie van een blad

verschijnsel door ons stilzwijgend worden voorbijgegaan, zij laten alles zoo ook het weekblad links liggen.

Zoo was het alleszins verklaarbaar dat de inhoud éénzijdig kon worden genoemd!

Zoo was

Ja, want juist in het laatste jaar is een verandering ten goede gekomen, die het weekblad tot een groeiende kracht tot verbetering van Delftsche toestanden kan maken.

Met prikkeling van de D. S. B. door een ietwat onbescheiden vraagteeken, met opening van het debat over studeerende meisjes, met opneming van inzendingen van niet-corpsleden, die naar de gewone maatstaf gemeten, wellicht geweigerd zouden zijn, heeft de Redactie ernstig getracht ook de inhoud van het weekblad algemeen Delftsch te maken.

Dat „onbenullige” stukje over de duurte van het Corps, door een onzer geschreven, met het doel te wraken *de wijze*, waarop een en ander werd voorgesteld, heeft een twistgeschrift juist met *niet-Corpsleden* uitgelokt, waaruit plotseling bleek wat hier te Delft de groote hinderpaal tot één groot studentenverbond was. Daarmede was — oh subredactie van Alma Mater — deze zaak op het tapijt gebracht en reeds was een tweede redacteur broeiende om aan de hand van statistische gegevens over oude tijden op dit alles nader in te gaan. En Gij, die ditzelfde doel zegt na te streven, waarom zweegt Gij?

Waarom uwe pen niet in het weekblad geroerd, oh redacteuren van Alma Mater! Waarom u onder leiding van buiten de studentenwereld staande personen gesteld en daarmede de oud-Hollandsche studentenvrijheid over boord gesmeten?

Nog roepen wij u toe; keer op uw schreden terug en zaai met uw blad geen onnoodige verdeeldheid, door te gaan strijden voor een *nieuw* studentenverbond, waarvoor hier in Delft geen ruimte is, het moge aan andere universiteiten gaan hoe het ga, hier hebben wij een *algemeene* organisatie voor de studiebelangen en een gezelligheidsorganisatie, helaas nog in twee deelen gesplitst — wij kunnen gerust de dames even buiten beschouwing laten — en waarbij het weekblad onomwonden streeft deze organisaties tot elkander te brengen en tot één groot geheel te vereenigen!

Dit doel van ons weekblad was op onze vergaderingen lang reeds uitgesproken, toen uw blad werd opgericht. Daarom nogmaals, subredactie van Alma Mater, ziet in het dwaze van dezen *algemeenen* strijd aan alle universiteiten, waar de toestanden zoo verschillend zijn.

Beseft hoe met ons weekblad *meer* en *beter* naar uw ideaal kan worden gestreefd, dan door oprichting van een nevenblad dat verdeeldheid zaait en eenheid wil!

Ziet hoe door de uitingen van de verschillende *algemeene* vereenigingen in het weekblad reeds een *algemeene* band is gevormd en wilt overwegen dat door samenwerking van alle *studeerenden* in het weekblad de eenheid krachtig wordt bevorderd.

Helpt ons de Delftsche wereld te verbeteren en allen — ook de spoorstudenten — in onze samenleving te betrekken.

Voor Uw Alma-Mater is in Delft geen ruimte en geen reden van bestaan. Haar rol zal hier zoo akelig onbetekenend zijn.

Toch — hoe overtuigd van dit laatste — hebben wij U uitvoerig toegesproken.

Ons ideaal, door het weekblad Delft te verbeteren dwong ons daartoe!

REDACTIE.

Alma Mater.

Even wil ik opkomen tegen eenige beweringen in de verklaring van de subredactie van „Alma Mater”, mede om te toonen, dat er onder niet-corpsleden geen *algemeene* instemming met haar plannen heerscht.

Ik zou dan willen weten, hoe het mogelijk is, dat door een *tijdschrift* een *vereeniging* wordt gesticht. Zal niet meestal het omgekeerde plaats hebben? Hier in Delft heeft het blad dan evenwel in het geheel geen reden van bestaan, want daar is al bijna 15 jaar zoo'n *vereeniging*, die tracht een band te vormen tusschen de studeerenden aan de T.H., zoodat Alma Mater hier zal ontaarden in een propaganda-blaadje voor die *vereeniging*, iets dat eer schadelijk dan nuttig zal werken.

Neen, uit het tweede nummer van „Alma Mater” blijkt m. i. : veel duidelijker de bedoeling. De anti-groenbeweging is het motief, dat alles beheerscht. En moet het in sommige

academiesteden bij gebrek aan een algemeen orgaan mischien ook dienen tot uitingen van niet-Corpsleden, hier is dit — gelukkig mag ik wel zeggen — niet noodig.

Geen onzer, die niet met volle sympathie het succes gadeslaat van de in Utrecht gestichte zustervereeniging, die niet een zoo innig mogelijk contact met haar en andere dergelijke vereenigingen wenscht.

Maar voor zoover dit contact in studententijdschriften tot stand moet komen, waarom niet in „Minerva”?

Laat „Alma Mater” ronduit voor haar hoofddoel, *groenbestrijding*, uitkomen, zij zal het meest gewaardeerd en het minst misverstaan worden.

A. BAARS.

Alma Mater.

Veertiendaagsch blad ter behartiging van Algemeen Nederlandsche Studentenbelangen. Zie hier een nieuw geborene in de studentenpers. Wat er van worden zal ik weet het niet of het 't beoogde doel bereiken zal ik weet 't ook niet en zonder direct te twifelen meen ik wel een tijd van moeizamen arbeid aan de leiders te moeten voorspellen. Het idee is zooals het daar staat in zijn naaktheid, ontdaan van enkele holle nietszeggende phrasen, mij zeer sympathiek. Ieder weldenkend mensch streeft nu eenmaal in deze tijden naar organisatie. Organisatie is overal, het ware dwaasheid organisatie te willen bestrijden. Organisatie is zelfs toe te juichen. Zij geeft het vergroote beeld wat wij behoeven tot bestudeering van het kleine beeld, den enkeling. Zie hier het feit: de organisatie der niet-corpsleden aan de universiteiten, dat is het principieele doel van Alma Mater en dat doel moet zooals ik boven zeide met sympathie begroet worden. Het is een edel streven saam te gaan en door eendracht te bereiken datgene wat wij noodig hebben om in de behoeften te voorzien die een jong studentenleven met zich brengt.

Echter, en daarom hokt mij de jubel in de keel, is der Hoofdredactie inleidend woord te sterk gekleurd. Zij heeft zich blijkbaar te veel ingelaten met bijbedoelingen en die te veel naar voren geschoven, zooveel zelfs dat de waarde van het beeld er onder lijdt.

Ziet, de eerste twee en een halve kolom schijnen bedoeld om nog eens duidelijk de minderwaardigheid der studentencorpsen aan te toonen. Dan een evengroote ruimte om de niet-corpsleden eens duchtig de les te lezen over hun Jan Saliegeest, eindigend met de woorden die ik hier citeer:

„Voor zoover de niet corpsstudenten nog niet wakker zijn, willen wij hen wekken; voor zoover zij den Jan Saliegeest nog niet kwijt zijn, willen wij anderen dien geest uit hun harten jagen, voor zoover zij nog niet sterk genoeg zijn om te bereiken wat wij meenen dat zij te bereiken verplicht zijn willen wij hen helpen, wij oud-studenten, gezeten burgers, artsen, predikanten, leeraren, juristen, ingenieurs, professoren”

Ziedaar een nobel doel en een doel waarvoor zelfs een corpslid achtting moet hebben als hij eenzijdigheid op zijde stelt en slechts het belang van velen in het oog houdt.

De Hoofdredactie wijst er uitdrukkelijk op dat de nieuwe organisaties zich de bestrijding van de groentijd maar uit het hoofd moeten zetten, dat hun vooreerst nog vele zware arbeid in eigen boezem zal wachten. Die bestrijding late men aan anderen over. Gezien de aanhef blijkt dus: Alma Mater zal bestrijden de groentijd, het standsgedoe, de geldprotserij, d. w. z. de studentencorpsen.

Ik wil de nieuw te stichten bonden niet verantwoordelijk stellen voor wat de Hoofdredactie schrijft. Ik wil ze geen kwaad hart toedragen nu juist, nu ze gaan ontstaan onder leiding van drie ouderen. Maar ik kan van ze eischen dat ze zich niet gaan stellen tegenover de corpsen, wij hinderen U niet, wacht U voor strijd. Ik zal U, Alma Mater, iedere veertien dagen lezen, ik ben wakker en waak. Valt gij ons aan of tolereert gij in Uw blad onwellevendheden jegens ons, wij kunnen U ervoor verantwoordelijk stellen en de casus belli is daar.

Der Delftsche redactie dit. Gij weet dat het Studenten-Weekblad nimmer grofheden aan het adres van den Bond debiteerde. Gij weet dat dat blad immer met groote onpartijdigheid zijn kolommen voor iedere uiting openstelde. Ik raad U, U er aan te spiegelen.

J.

Uit de Delftsche wereld.

Nog eens: de duurte van het Corpslidmaatschap.

In het laatste nummer van het S. W. trekt de heer T. de conclusie, dat in hoofdzaak de geldelijke zijde de hinderpaal voor het Corpslidmaatschap is, voor de overgrote meerderheid van bondsleden en nihilisten. Ik ben dit geheel met hem eens, maar niet eens ben ik het, met de gevolgtrekking die hij hieruit maakt, dat verlaging van contributie of zelfs proportioneele heffing gewenscht is. Deze meening te motiveeren, is de bedoeling van dit stuk.

Veronderstel eens, dat de maatregel was ingevoerd. Zeer zeker zou het eerste jaar, de toevloed van Corpsleden buitengewoon groot zijn; ja, ik kan me zelfs denken, dat alle eerste jaars gingen groenloopen, een heel enkele uitgezonderd, bij wie de principieele bezwaren genoeg invloed hadden om er de voordeelen, welke het Corpslidmaatschap biedt, aan op te offeren. Maar wat zou al heel spoedig blijken? Dat er in het D. S. C. een troepje studenten was „binnengesmokkeld” (*Passez moi le mot*), die door hun geringe financieele sterkte, niet mee konden doen met de overgrote meerderheid.

Zij zouden noodzakelijk op den achtergrond worden gedrongen, door een zeer belangrijk deel met *dédain* behandeld worden en 't gevolg zou zijn een vermeerdering van de toch reeds niet onbeduidende klubgeest.

Misschien, wil de heer T. dit ontkennen en mij zelfs als niet-corpslid het recht ontzeggen er over te oordeelen. Maar hij denke zich eens in, dat het voorstel gedaan werd. Zou bij de behandeling niet reeds het bedelingsspook voor den dag worden gehaald? Kent hij zijn medeleden zoo weinig, dat hij meent, dat de democratische gevoelens reeds bij hen hebben doorgewerkt?

Neen, de tijd voor 't nemen van zulke maatregelen is nog niet daar. Eerst moeten de meeningen der mensen gevorderd zijn, eerst moet het duffe egoïsme van den tegenwoordigen student plaats gemaakt hebben voor een allen omvattend altruïsme. Dan is het oogenblik gekomen over te gaan tot de stichting van één groote Delftsche studentenorganisatie.

J. GOUDRIAAN.

Delftsch Studenten-Corps.

Het lustrum aan den horizon.

In de zomermaanden, als de studenten met vacantie zijn, dan is het gewoonlijk uitgestorven en leeg in ons stedeke Delft. Geen vroolijk gefluit in helderen toon doet in den avond de grachtbewoner een oogenblik toeven, onder de bekoring van eene opwekkende melodie, onbewust gefloten van jonge blijheid om het zorgeloze leven, de stilte van den avondrust verbrekend....

Hoe zal het in de zomermaanden van 1913 zijn? Zal ons klein stedeke dan uitgestorven en leeg zijn...? in den zomer van 1913, de zomer van een lustrumjaar...? Of zullen dan langs de grachten stroomen van feestvierenden gaan in uitbundig jubelende vreugde? Zullen zij, die dan den toon aangeven in het Delftsch Studentencorps, zullen zij aan Nederland toonen, dat ook deze generatie de aloude traditie van het corps weet hoog te houden? Zal het een groot beschaafd feest zijn — want een kranig volk zoekt in beschaving zijne kracht, eene uiting van studie en talent van de leden der jubileerende vereeniging?... of zal slechts voor studentengeld talenten en arbeid gekocht worden van talentvolle buitenstaanders. Zal het studentencorps *eigen* werk of enkel *gekocht* werk aan Nederland toonen?... aan Nederland; ons land, dat wel ontvankelijk voor vreugde zal zijn in het jubeljaar 1913... immers zal dan in het rijk in Europa en in zijne uitgestrekte bezittingen en koloniën in verre werelddeelen met enthousiasme worden herdacht het

„Honderdjarig bestaan van het
Koninkrijk der Nederlanden”.

Nederlandsche Studenten! wat wilt ge uwen landgenooten en wellicht velen vreemdelingen, hier samengekomen om de grondslagen te bespreken van alom geldend wereldrecht, ter vredesconferentie, wat wilt ge uwen landgenooten en dien vreemdelingen toonen?

Wilt ge slechts weelde en schittering? en kan het u niet schelen of ge zelf veel aandeel had in het tot stand komen der feesten? En wilt ge ook dat eene rijkere meerderheid in het corps door een tyranniek meerderheidsbesluit eene geldelijk minder krachtige minderheid dwingen zal tot voor haar zware en zeer ongewenschte offers? Kan het u niet schelen, als slechts uwe landgenooten en vreemdelingen verbluft staan van de pracht, door u betaald? Is het u slechts om weelde, om geld uitgeven, *niet* om werkelijke grootheid van het corps te doen?...?

Neen, ge wilt dit alles *niet!* Maar je wilt immers wèl, dat alle kringen in het corps meewerken en meedenken bij het zoeken naar lustrumplannen, dat alle kringen zich moeite en opofferingen getroosten, zoodat de lustrumfeesten meer zullen getuigen van werkelijke kracht in het corps! Of zijn er kringen, die niet mee willen wedijveren naar het beste plan, die zich minderwaardig, onbenullig voelen??

Ge wilt immers ook, dat als de vreemdelingen eens teruggekeerd zijn in hun land, dat ze dan roem spreken van de Hollandsche studenten, die hun weldoordacht, kranig opgezet en kranig beheerd werk toonden, vrucht van studie, goed overleg en samenwerking.

Ge wilt immers *niet*, dat die vreemdelingen in hun land zeggen: „Het zal die weildedronken Hollanders vergaan als de oude Atheners na Pericles, toen overdreven weelde en wuftheid het volk snel deden ondergaan!”

Neen, ge wilt dat heel de wereld eerbied heeft voor het kranige, maar toch eenvoudige volk, dat der volkeren vredestempel omschaart!!

Staak dan, studenten! de onsympathiekè luxe-strijd der verschillende academies! Er zit niets idiëels en slechts ijdelheid in!

Zet er een feest voor in de plaats, geworden uit de beste krachten uwer eigen mede-corpsleden, een *degeelijk* opgezet en *degeelijk* beheerd feest.

In een volgend S. W. zal betoogd worden, dat ook een geldelijk slagen der lustrumviering *heel goed* mogelijk is.

Maar vóór dat er aan uitvoering en opzet gedacht wordt, moet er een plan zijn! Hoe zal dat tot stand komen?

Terstond na het kiezen der Feestcommissie (en dit moet geschieden in begin December) wordt een rondschriften tot alle corpsleden gericht om plannen voor de feestviering, of aanwijzingen daaromtrent bij haar in te zenden.

Om alle kringen aan te wakkeren tot meewerken aan een welslagen van de lustrumviering werd bepaald, dat *alle* ingekomen plannen of aanwijzingen daaromtrent worden rondgezonden aan *alle* corpsleden. Er is dus geen kans, dat een goed plan gesmoord wordt en men geheel vruchteloos werk deed. Verder is bepaald, dat na aanneming van één der plannen door de corpsvergadering, de Feestcommissie uitgebreid wordt en zeker zullen dan de ontwerpers van het aangenomen plan of van een ander goed plan het meeste kans en ook het meeste recht hebben dan in de Feeste. opgenomen te worden. Vóór het inkomen der verschillende plannen kan men niet weten wie de beste krachten in het corps zijn, erna heeft men beter inzicht. Het ware nog beter als na dit tijdstip de Feestcommissie geheel opnieuw samengesteld werd.

Indien er dus werkelijk goede krachten in het corps zijn, dan zal eene keur van mooie plannen de Feeste bereiken; de Senaat zal een boekdeel aan de corpsleden hebben rond te zenden en dan zal dat boekdeel *beter en oprechter* uiting zijn van talenten en kracht in het corps, dan een op het laatste oogenblik in elkaar gezet, wel schitterend feest, maar slechts „betaald” door studenten en in elkaar gezet door talentvolle buitenstaanders.

Wij willen daarom opwekken, dat verschillende kringen de hand aan de ploeg slaan. Men kan met eenige vrienden een tijdperk uit de geschiedenis van ons volk of van een ander volk bestudeeren en dan gezamenlijk een idee, dat voor verdere uitwerking geschikt lijkt, bij de Feeste. inzenden; het zelf zooveel mogelijk reeds omschrijven (en eens nagaan of er dure of minder dure costuums enz. bij voorkomen).

Het zou o.i. bij dit lustrum veel vóór hebben om te zoeken naar een onderwerp, dat op ons land of zijne koloniën betrekking heeft, in verband met het feit dat misschien vele vreemdelingen Delft in dien tijd zullen bezoeken (Vredes-

conferentie) en in verband met het herdenken van het 100-jarig bestaan van het Koninkrijk Nederland.

Laat men eens overwegen of het mogelijk zou zijn een stukje Indisch volksleven op het tooneel te brengen. Er is onder ons Hollanders nog bij zoovelen, bij verre de meesten, zoo ontzettend weinig begrip van zeden en gewoonten in Indië. Misschien zou het lustrum eens iets van het Indische volksleven, de verhoudingen van Europeanen tot inlanders en van het gemoedsleven van den inlander, kunnen doen begrijpen en waardeeren. Voor eene maskerade zal eene Indische optocht in deze omgeving niet geschikt zijn, maar op 't tooneel, en binnenshuis kan gemakkelijk eene Indische omgeving met palmen en wat meer daarvoor noodig is, gemaakt. Het zou zoo gek niet zijn, als Delft het initiatief eens nam om kunst, geïnspireerd op Indië, in de mode te brengen. Belangstelling in Indië komt ons land in allen deele ten goede.

Voor de Maskerade kan een ander onderwerp bedacht worden.

Wat er ook van wordt, laat elken kring zich moeite geven!

We mogen dan met trots denken:

Mocht ook het ontstaan van ons rijk in 1813 geen glorieus tijd voor ons zijn, vrijgelaten door het Weener congres na lange onderdrukking, dan zullen de mogendheden, in 1913 bijeen in den Haag, met vreugde zien dat het Weener besluit geleid heeft tot het worden van een krachtig, eenvoudig volk!

X.

Wetswijzigingen.

Als dit Weekblad uitkomt zullen de voorstellen reeds tot definitieve wijzigingen zijn bevorderd. 't Is te betreuren dat om praktische overwegingen zulk een haast moest worden gemaakt; zoodat geenerlei bespreking in het Weekblad kon plaats hebben, terwijl juist over enkele gedeelten als b.v. de hoofdstukken over verkiezingen en lustrumviering bij vroegere voorstellen tot wijziging *steeds* in het Weekblad besprekingen zijn gevoerd.

Het Corps beslist nu zonder eenige voorlichting (of waarschuwing) in deze vorm. Slechts diene dit bericht om meerdere onwetenden op de hoogte te brengen en met het feit, dat er gewijzigd is, in kennis te stellen.

Politiek.

Wie het laatst lacht, lacht het best.

Mijnheer Macdonald, er is waarschijnlijk niet één van uw wellicht grote hoeveelheid meningen, die gebaseerd is op zóveel feitenmateriaal, als ons socialisme.

Wanneer U schrijft dat ons socialisme een *geloof* is, waarover U zelfs meent debat te kunnen ontraden, dan schrijft U iets, waarvan gij *kunt* weten, dat het onwaar is. Doch wanneer gij het doet voorkomen in het publiek, dat wij ons met die stelling hebben *verenigd*, dan maakt U zich aan bedrog schuldig!

En dat wil optreden als zedelijk rechter over anderen!!

U heeft uw oppervlakkige beschuldiging, dat ik niet aan het debat heb deelgenomen, moeten terugnemen, doch gooit het nu over een andere boeg en vraagt of het debat wel mijn beweegreden was. Op *deze* kwestie ga ik met U niet in. Het raakt U hoegenaamd niet, welke mijn beweegredenen zijn. Uit uw optreden is me genoeg gebleken, dat, als ik ooit een biechtvader nodig mocht hebben, U daar, voor allerminst in aanmerking komt.

Bij het lezen van uw „vragen” moest ik dan ook lachen en kon ik slechts denken: „wie het laatst lacht, lacht het best”.

A. F. BAKHOVEN.

Ingezonden Stukken.

Aan de Redactie van het S.-W.

Mijne Heeren.

In verband met het stukje Namaak-ingenieurs wil ik het volgende opmerken:

In Luik duurt de studie 4 jaar voor electro-ingenieur. Een leerling met eindexamen H. B. S. is niet in staat het admmissie-examen af te leggen, maar doorloopt gewoonlijk nog een jaar de „*école préparatoire*”, daar men o.a. meer wiskunde moet kennen, dan op de H. B. S. gedoceerd wordt.

Hoogachtend,

E. J. A. RIKMENSPOEL.

ONDERSCHRIFT.

De beweringen in het bedoelde artikel vervat laten wij geheel voor rekening van den berichtgever der „Telegraaf”.

Een feit is echter dat personen die in Delft met de studie sukkelen, in Luik gekomen, daar soms plotseling met grooten spoed een graad kunnen halen.

REDACTIE.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

VERSCHEENEN:

**Het Wetboek van Mevrouw Etiquette.
voor HEEREN.**

PRIJS / **1,90** in linnen band.

VOORRADIG BIJ DEN

TECHNISCHEN BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.,
BINNENWATERSLOOT 33.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Het van ouds bekende adres is: _____

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 8 DECEMBER 1911. No. 10.

Wetenschap en Wijsheid.

Nietzsche. Also sprach Zarathustra.

In een tweetal lezingen voor de „Etische Vereeniging” gaf de heer W. Jansen uit Middelburg ons een overzicht van Nietzsche's hoofdwerk: „Also sprach Zarathustra”.

Spreker begon met er op te wijzen dat we in Nietzsche een cultuurfilosoof van meer dan gewone beteekenis hebben, getuige de uitgebreide Nietzsche-literatuur, vooral in Duitschland. Hier te lande is hij nog niet overbekend. Vertalingen verschenen o.a. van „Anti-Christ” en „Ecce Homo” en van „Also sprach”. Wij bepalen ons tot „Also sprach”, waarin we Nietzsche zien in het zenith van zijn scheppingsdrang. Vandaar dat hij het toeschrijft aan Dionysos, den god van de levensvreugde, omdat hij hier boven alles werktuig was van inspiratie. Hier wordt een nieuwe moraal op nieuwe tafelen gegrift, en giet Nietzsche zijn stroomen van bitteren spot uit over de Christelijke maatschappij. Hier geeft hij een boek „für Alle und Keinen”, volgens zijn eigen getuigenis het diepste boek dat de wereld nu bezit.

Spreker gaf daarna een inzicht in Nietzsche's levensgang, om het verschijnen van den „Zarathustra” te verklaren. Van nature stil en in zichzelf gekeerd, wordt Nietzsche opgevoed nabij Naumburg, nadat hij op jeugdigen leeftijd zijn vader verloor. Hij studeerde hard en had weinig vrije uren. Hij las veel en deed bij voorkeur aan muziek. Vooral Beethoven en Chopin trokken den jongen filosoof aan.

Hij ging naar Bonn en werd ingeschreven als student in de letteren en de theologie, maar bepaalde zich weldra tot de filologie. Op te merken zijn hier twee dingen, die beslissend werden voor zijn leven, nl. de kennismaking met Schopenhauer, dien hij op een boekenstalletje kocht, en de persoonlijke kennismaking met den componist Wagner. Deze was voor hem een openbaring van iemand bij wien de „Welt als Wille und Vorstellung” handtastelijke werkelijkheid geworden was.

Op 24-jarigen leeftijd nam Friedrich Nietzsche het professoraat in de filologie aan de Universiteit te Bazel aan, ofschoon hij toen nog niet geheel afgestudeerd was. Hij moest na 10 jaar zijn ambt neerleggen en emeritaat aanvragen, omdat een hevig lichamelijk lijden hem kwelde.

Nietzsche bezocht geregeld de familie Wagner. De componist werkte toen aan den „Ring der Nibelungen”. In zijn eerste werk: „Die Geburt der Tragödie” treedt Nietzsche op als enthousiast kampvechter voor het tragisch pessimisme van Schopenhauer, ofschoon dit optreden hem zijn goeden naam als filoloog kostte.

Daarop volgden zijn „Unzeitgemäße Betrachtungen” en in 1876 „Richard Wagner in Bayreuth”, het laatste bedoeld als Festpredigt. Intusschen kwam Nietzsche tot een meer objectief oordeel over Wagner, wat na de opvoering te Bayreuth in een veroordeeling omsloeg.

Hij zocht nu troost bij de nuchterheid van het positivisme en gaf in '78 „Menschliches allzumenschliches”, een bundel aforismen, welke vorm hij wegens zijn gezichtsverzwakking kiezen moest.

In tamelijk snelle opvolging verschenen „Der Wanderer und sein Schatten”, „Fröhliche Wissenschaft” en „Morgenröthe”, waarin met wreede hardvochtigheid alle idealen werden verbroken, waar hij zijn eigen ideaal „op het ijs legt”. Hier erfriert der Held, der Heilige, der Glaube, das Ding-an-sich.

In de „Morgenröthe” geeft hij „Gedanken über die moralischen Vorurteile” waar de decadence-moraal die het menschdom te gronde richt aan meedoogenlooze kritiek wordt onderworpen.

Alles wordt door Nietzsche tot asch verteerd. Alleen blijft hem over het Leven, het „Ja-sagen”.

Gij moet worden: ein Schaffender, ein Jasager. Gij zult nooit meer bidden, nooit meer aanbidden, geen trouwe vriend meer hebben in uw zeven eenzaamheden, geen heiland meer, geen rustplaats meer, geen liefde meer. Wie zal u de kracht verleen, om dat te dragen?

Het slotaforisme van „Fröhliche Wissenschaft” brengt ons op Zarathustra.

„Also sprach Zarathustra” bestaat uit 4 deelen, waarvan het eerste in '82—83 te Genua ontstond, het tweede in 10 dagen te Sils-Maria, het derde te Nizza, en waarvan het vierde in 1885 voltooid werd. Een vijfde deel werd op verschillende manieren door hem in schets gebracht, maar is nooit verschenen.

De hoofdinhoud is aforistische spreukdichtung op een verhalend, episch schema, en vormt toch een eenheid in hooger zin.

In deze symfonie komen de twee thema's van Uebermensch en Ewigkeit steeds gevarieerd terug. — Hierna ging spreker over tot een meer gedetailleerde behandeling van den inhoud der 4 deelen, telkens de bovengenoemde thema's naar voren brengend.

In zijn tweede lezing gaf de heer Jansen ons een antwoord op de vraag: wat heeft Nietzsche-Zarathustra tot ons, menschen van Christelijke beschaving te zeggen? Spr. begon er op te wijzen, dat we tegenover Nietzsche partij moeten kiezen, dat onverschilligheid tegenover hem niet opgaat.

Langen tijd bleef men over hem zwijgen, tot men in Denemarken en Frankrijk Brandes en Taine kreeg, die het publiek voor Nietzsche wisten te interesseeren. Ten onzent was het een predikant, G. F. A. Jonker, die in '94 in „Stemmen van Waarheid en Vrede” den grooten filosoof in een essay behandelde.

De officieele wetenschap bleef zwijgen. De lagere goden waren of heftig enthousiast of kreten het uit als treurig decadence-symptoom. Zagen de mannen van het officieele christendom in Nietzsche niet den atheïst of anti-christ, zeker hielden zij het voor de literaire arbeid van een ontoerekenbare.

Later pas werd men zich er van bewust, dat men Nietzsche ernstig moest nemen, en verschenen tal van waardeerende werken.

(Slot volgt.)

Over Vrouwen-Emancipatie.

Met een inleiding aan de Delftsche Dames-Studenten.

I

Er is, vrouwelijke collega's een uwer gekomen in de redactie van ons blad. En bij de vele wel en niet uitgesproken meningen over 't resultaat daarvan, wil ik de mijne voegen.

Ik ben zelf een van de eersten geweest, die een vertegenwoordigster van het vrouwelijk deel onzer wereld op de Vlamingstraat als iets wenschelijks beschouwd heb. Maar het resultaat is een groote teleurstelling geweest van mijn verwachting, dat er *werkelijk* dat is: in intellectueelen zin „iets bij den inhoud van het weekblad zou komen”.

Dit zeggende bedoel ik niet zoozeer critiek op de vrouwelijke redactrice als wel op de lezeressen die tot nog toe hoegenaamd niet hebben getoond achter haar te staan en op die mannelijke S.W. belangstellenden, die met weinig eerbiedig geschrijf over „bekoorlijkheid der meisjes”, over de „zachtheid der vrouw”, de collega's van 't andere geslacht een bevet van geestelijke minderwaardigheid hebben trachten uit te reiken. Maar aan den anderen kant is het een treurig verschijnsel dat niet één der meisjes zich opgeprikkeld heeft gevoeld tot protest. Dat er géén fier dergelijke „beschermende aanbidding” als vernedering van de hand heeft gewezen.

Het nieuwe element dat ik verwachtte bij den gewonen inhoud van 't S.W. gevoegd te zien, waren niet een paar kritiekjes of corpspolitieke opstelletjes, waarvan men naar initialen moest raden om te constateeren dat ze nu eens niet van mannelijke hand waren.

Er is een groot ideaal waarvan de meisjes-studenten als van nature enthousiaste medstrijdsters moeten zijn, en ook werkelijk zijn, in andere universiteiten. Een ideaal, dat indien eens goed bepleit, een nieuwe geest kan brengen in deze zoo duf gesloten studentenwereld, *het feminisme*.

Wat beteekent hier de term meisjes-studentje?

Zoover ik heb kunnen nagaan beduidt ze voor den gemiddelden Delftenaar een H.B.S.-meisje dat „ook studeert.” Een rok-en-blouse op college tusschen de jassen. En tegelijk misschien een oude dansles-kennis die je — leuk hé — hier terugvindt, en waar je nu verder mee kunt flirten op 't laboratorium. Waar je zelfs — eigenlijk wel een beetje griezelen. over zóóveel „emancipatie” — op der eigen kamer bij mag komen thee-ën.

Als men dergelijke gevoelens waarneemt in zijn omgeving, komt de vraag op: En de meisjes zelf, hoe denken die? Zouden er dan geen bij zijn die hooger denken dan collegesjousen of „voor 't huwelijk studeeren“?

Tot nu toe is er niets van idealisme in de dameswereld te merken geweest. De begrippen „vrouwenbeweging“ en „Delftsche vrouwelijke studenten“, vormen, te oordeelen naar wat op dit gebied geuit en nog meer naar wat niet geuit is, een droeve tegenstelling.

Ik wil probeeren van den overkant af mijn deel te bouwen der brug die de sekses eenmaal verbinden moet. Het zou niet de eerste maal zijn dat een man „plus feministe que les femmes“ was. En waar zooals later blijken zal, ik de „bevrijding der vrouw“ niet wil als een opstand van een geslacht tegen het andere, doch als een gezamenlijk wegruimen van op de geheele maatschappij drukkenden last, is er niets onlogisch in mijn poging.

Maar ik hoop dat de vrouwelijke collega's voor wie dit geschrijf vooral bestemd is, zullen voelen, dat men recht heeft meer van hen te verwachten dan ze gedaan hebben. Ik beweer niet galant te zijn; misschien ben ik zelfs niet „beleefd.“ Maar het meisje dat werkelijk meer wil dan potjes koken op 't laboratorium zooals ze op Mama's jour theewater zou maken, zal eerlijkheid op prijs weten te stellen.

Men vergete niet dat op de studeerende vrouwen van vandaag rust de plicht tot voortbouwen op wat voor hen veroverd is geworden in vroeger tijd. Er is niet door talrijke vrouwen hoon en onbeloonde inspanning gedragen, opdat meisjes van heden zelfgenoegzaam „studentje“ kunnen zijn. Alom roept nog honderderlei om toewijding, om jonge vrouwen die de verkregen kracht willen gebruiken tot verderen strijd. En wie als studeerende vrouw, die roep om voortgang niet hoort, teert op voordeelen waar zij het bezitsrecht nog niet van veroverd heeft.

Hoe en waarom dien voortgang? Daarover hoop ik mijn meening in het volgende uiteen te zetten. Dat het mij möge gelukken iets in U wakker te maken, dat U het recht geeft U te scharen onder het vaandel van wie „Nieuwe Vrouwen“ voorgaan naar een nieuwen tijd voor deze oude wereld.

II

Het parapluiefeminisme.

De tijd is nog niet zoo geheel voorbij als men soms wel denkt, dat men „vrouwenemancipatie“ vereenzelfdigde met de manwijverij, die haar meest symbolische uitdrukking vindt in de Engelsche kiesrechtstrijdster die tegen onschuldige Bobby's gebruik maakt van het wapen dat haar slechts tegen de nattigheid der wolken gegeven is.

Als reactie op die veronderstelde krijgshaftigheid zou men geneigd zijn als feminist alle verband met de wijze van optreden der Engelsche „suffragettes“ af te wijzen. Dit zou echter onjuist zijn. Er zal licht verschil van meening kunnen zijn over de middelen welke men gebruiken of nalaten wil en de propaganda. Maar het essentiele der Engelsche beweging, heeft zij met die van andere landen gemeen. *De strijd om politieke gelijkberechtiging der vrouw.*

Naast de andere eischen: de gelijkheid voor 't onderwijs, civielrechtelijke „ebenburtigheid“ en het recht op arbeid, zal de eerstgenoemde toch voorkomen op 't program van den feminist van welke richting ook. Het verschil tusschen de stroomingen der vrouwenbeweging, ligt m.i. nu voornamelijk daar, dat door de verschillende groepen de eisch die het meest aansluit aan de maatschappelijke positie harer leden voorop wordt geschoven, beschouwd wordt als „de“ eisch van het feminisme.

Daar nu het nagestreefde te verdeelen is in 2 hoofdgroepen, valt ook de vrouwenbeweging daarmee dekkend uiteen in de:

1°. *ideologische of burgerlijke vrouwenbeweging* wier strijd in de eerste plaats gaat om intellectuele bevrijding.

2°. *de economische of proletarische vrouwenbeweging* waar tot economische en politieke machtsvorming gedreven wordt door de noodzakelijkheid om materiele omstandigheden op peil te brengen.

Vooraf zij opgemerkt, dat deze indeeling met alle andere het gebrek heeft een wiskundige absolute grens te trekken, waar de werkelijkheid slechts overgangen met veel tusschen-vorm vertoont.

Het volhouden dezer scheiding verwekt dan ook bij die burgerlijke feministen wier democratisch gevoel niet terugschrikt van samenwerking met de arbeidersvrouwen, protest. Zoo uit zich b.v. Kate Schirmacher in de inleiding van haar boekje, over de vrouwenbeweging tegen deze scheiding.

Olive Schreiner¹⁾ in haar pathetisch pleidooi om werk voor de tot parasitisme gedwongen vrouw, weigert uitdrukkelijk onderscheid te erkennen tusschen vrouwen „of different wealth“.

Toch hoop ik later gelegenheid te vinden om haar argumentatie te bestrijden. Wel komt in werkelijkheid alle feminisme uit één bron voort, de *ekonomische*. Maar juist uit dien hoofde zijn de *vormen* waarin het zich voordoet, zoo beslist verschillend, dat Bebel's uitdrukking „getrent marchierend vereint schlagend“²⁾ het meest kenmerkend lijkt.

Echter moet ook de ekonomische feminist — feitelijk én volgens deductie logisch — erkennen dat de eerste *witingen* van vrouwenbeweging ideologisch zijn. Ook hij moet bij bestudeering van het vraagstuk, uitgaan van de eerste merkbare strijd er over, die uit den aard der zaak valt op 't gebied der ideeën, blijkt uit 't gesprokene en geschrevene denken.

Zoo hoeft men geen burgerlijk feminist te zijn om toch de militanten die ik met parapluïestrijdsters aanduidde als uitgangspunt te kiezen.

Elke beweging begint als militantisme. Op elk moment der ekonomische ontwikkeling zijn er twee ideeën sfeeren. Die der meerderheid komt overeen met de moraal van 't heerschend productiestelsel. Die der minderheid met den kiem voor de volgende voortbrengingswijze, die onder en in het heerschende stelsel aanwezig is. De minderheidsmensen zijn zich nog niet bewust groeikracht tot nieuwe formatie te zijn, maar wel beseffen ze, dat zij strijden tegen iets dat niet kan voortbestaan zonder in bederf over te gaan. In hun oog dreigt dus de heele samenleving onder te gaan, indien niet hun idee veld wint. Hieruit spruit voort, de *menschheid-reddende* houding, die alle begin van nieuwe stroomingen eigen is. En uit haar volgt een militante bestrijding van 't bestaande, die dikwijls een bijna negatief karakter heeft. Eerst, als met den ekonomischen voortgang, de nieuwe ideologie veld wint, gaat zij over in het *bewuste* stadium, verandert de gevoelsstrijd in een wetend bouwen.

En zooals uit het sectarische sociaal-utopisme gegroeid is, de steeds positievere strijd van het proletariaat, staat nu het feminisme in de merkwaardige kenterings-periode van gevoels-frauenrechtleri naar beredeneerd deelnemen der vrouw aan de maatschappelijke vorming.

Het is vandaag niet meer genoeg te voelen, dat gelijkheid tusschen de seksen een recht is.

Men vindt het niet meer zoo belangrijk een aanvulling van de „droits de l'homme“ te eischen, zooals Condorcet in 1789, „omdat niet kan aangetoond worden, dat niet slechts de *natuurlijke rechten* der vrouwen, andere zijn dan die der mannen, maar evenmin, dat zij ongeschikt zijn om burgerrechten uit te oefenen“.³⁾ In plaats van een *waarom* te betoogen voor de vrouwenrechten steunt men veel meer, dan vroeger op het *heil der maatschappij* dat emancipatie eischt, op „wozu“ van het feminisme.

Tegenover de redeneering van Condorcet staat typisch de motiveering die Olive Schreiner geeft, in de inleiding van „Woman of Labor“, (blz. 14): „the women of no race or class wil ever rise in revolt or attempt to bring about a revolutionary readjustment of their relation to society however intense their suffering and however, clear their perception of it, while the welfare and persistence of their society require their submission, that where ever there is a general attempt on the part of the women of any society to readjust their position in it, a close analysis will always show that the changed or changing conditions of that society have made Womans acquiescence nolonger necessary or desirable“.

De taak der feministen van heden is nu, zich duidelijk licht te verschaffen over de vragen:

Waar is „readjustment noodig“,

Waar zijn de oorzaken van het verkeerde. Uit het antwoord volgt dan de plaats waar men zich stelt in de Vrouwenbeweging, begint de scheiding tusschen burgerlijk en proletarisch feminisme.

E. HIJMANS JR.

(Wordt vervolgd).

1) O Schreiner, Woman and Labor, (blz. 119). Fisher Unwin.

2) Bebel: Die Frau und der Socialismus, Dietz 1910, blz. 7.

3) Geciteerd uit de Hollandsche vertaling van Lili Braun „De Vrouwenkwestie“.

Vereenigingsleven.

Zionisme.

Woensdag 22 Nov. j.l. belegde de afd. Delft van de Nederl. Zionistische Studentenorganisatie een bijeenkomst in Café Centraal, waar de heer H. Edersheim, jur. doct. uit Amsterdam, als spreker optrad. De vergadering werd bijgewoond door een 18-tal Joodsche studenten, terwijl tevens Prof. Feldmann haar met zijn tegenwoordigheid vereerde. Spreker had als onderwerp gekozen: „Oplossingen van het Joodsche vraagstuk in de 19e eeuw, beproefd of gepredikt”. Er volge hier een kort résumé:

Sedert het Joodsche volk in 70 n. Chr. door de Romeinen uit zijn vaderland verdreven werd, zwierf de Jood over de wereld rond, overal als vreemdeling beschouwd, nergens rust vindend omdat hij het land zijner vaderen niet vergeten kon. Reeds in 132 n. Chr. wagen de teruggeblevenen een poging om de onafhankelijkheid te herwinnen, aangevoerd door den held Bar Kochba, na wiens dood de opstand gedempt wordt. Maar de Zions-liefde sterft niet en is saamgegroeid met den zelfbewusten nationaal-Jood, den patriot, die met trots op een grootsch volksverleden terugziet en wiens verlangen uitgaat naar het herstel der vroegere grootheid in het oude stamland. Met dit verlangen is de Jood tweeduizend jaren door de eeuwen gegaan, niet gekend door de volkeren in wier midden hij leefde, vertrapt en verguisd; maar dit ééne ideaal hoedde hij als zijn kostbaarst goed, er troost in vindend voor veel leeds en smarten.

Talloos zijn de pogingen in die twintig eeuwen om de nationale zelfstandigheid te herwinnen; messiassen staan op, die meenen door God gezonden te zijn om het volk te bevrijden, vele Joden gaan naar Palestina om daar althans te sterven en met roerenden eerbied en liefde wordt alles wat op Zion betrekking heeft bewaard. En tot op den huidigen dag legt men den gestorven patriotischen Jood een zakje Palestina-aarde onder het hoofd, opdat hij ten minste voor een deel in den grond zijner Vaderen den laatsten rust vinden zal.

Zoo blijft dit verlangen ongerept, tót in 1792 met de Fransche resolutie de gelijkstelling der Joden geproclameerd wordt. Vele Joden, door de onverwachte vrijheid zich zelf niet meer, storten zich in de wereld en verlaten hun volk door doop of gemengd huwelijk; anderen prediken de algemeene assimilatie en het cosmopolitisme, daarbij wegredenerend organische verschillen en grenzen, die door de natuur gesteld zijn. Als in 1848 ook in Duitschland de „officieele” gelijkstelling komt (die echter tot op dezen dag nooit is doorgevoerd), trachten ook daar duizenden Joden zich kunstmatig te „ontnationaliseeren”. Van tijd tot tijd gaan er echter uit Joodschen kring stemmen op die tot zelfachting en zelfbehoud manen (Kolischer, Hess, Pinsker). Deze laatste wijst weer op de oplossing van het Joodsche probleem in Palestina; hij zegt dat het cosmopolitisme 'n ijdele klank is, dat het Joodsche volk, gelijk ieder ander, zich zelf moet helpen. Het woord van dezen man, die zelf haast heel zijn leven cosmopoliet was en eerst op lateren leeftijd nationaal-Jood werd, vindt onder hoogstaande mannen krachtigen weerklank. De Palestina-kolonisatie begint weer, Joodsche studenten uit Rusland geven de studie op om met de ploeg en de schop te gaan werken in het land hunner Vaderen en onder enorme moeilijkheden maar in gloeienden geestdrift stichten zij kolonie's en dorpen die thans in hoogen bloei verkeeren.

Na 1870 steekt het anti-semitisme, dat naar de meening der assimilatie-Joden reeds lang begraven of stervende was, weer krachtig het hoofd op. In Oost-Europa beginnen de programmen en uitzonderingswetten, in West-Europa begint de maatschappelijke boycot. Een der heftigste anti-semitische uitbarstingen is de Dreyfuss-affaire in 1896. Dr. Theodor Herzl woonde het proces als correspondent der „Neue-Freie Press” bij; en in die zaal des gerechts gaat den jongen, talentvollen journalist de oogen open; daar komt hem tot bewustzijn en klaarheid het lot van den „wandelanden Jood”. In de brochure die hij daarna schrijft: „der Judenstaat”, overziet hij nog eenmaal de Joodsche historie, „die tausendjährige erschütternde Tragödie der jüdischen Nation” en zegt hij dat blijkens de historie de assimilatie van het Joodsche volk niet mogelijk is; het Joodsche probleem, dat ieder land ten slotte in meerdere of mindere mate heeft, kan slechts door Joden zelf worden opgelost door terugkeer naar het oude stamland. „Wir wollen endlich als freie

Männer auf unserer eigenen Scholle leben und in unserer eigenen Heimat ruhig sterben . . . Und was wir dort nur für unser eigenes Gedeihen versuchen, wirkt machtvoll und beglückend hinaus zum Wohle aller Menschen” Dit geschrift brengt een geweldige beweging te weeg onder de Joden van alle landen. Overal ontwaakt het nationaal bewustzijn en binnen korten tijd telt de door Herzl gestichte Zionistische Beweging tienduizende aanhangers. Spr. vertelt na de pauze het een en ander omtrent deze moderne Joodsche vrijheidsbeweging waarna een kort debat volgt, waarin spr. gelegenheid vindt verschillende punten nader toe te lichten.

Prof. Feldmann, het woord nemende, zegt nog een leerling in het Zionisme te zijn maar dezen avond veel geleerd te hebben, al wordt men in ééne avond niet bekeerd. Het is zijn meening dat, waar iedere student een ideaal moet hebben, dit ideaal voor den Joodschen student het Zionisme zou kunnen zijn.

De voorzitter der vergadering, de heer S. F. Loeb, sluit onder dankbetuiging aan spreker en debaters de zeer enthousiaste bijeenkomst, die der Zion-Beweging eenige nieuwe aanhangers toevoerde.

v. S.

D. S. Astronomische Vereeniging.

Het komt ons niet ongewenscht voor hier eenige inlichtingen te geven over de in het vorige jaar opgerichte Astronomische Vereeniging, waar nog zeer velen onbekend met haar doel schijnen te zijn.

Onder de studeerenden aan de T. H. zijn velen die gaarne iets dieper zouden willen ingaan op de kennis der astronomie, indien zij er slechts tijd en gelegenheid voor hadden. Voor boekenstudie over dit deel der natuurwetenschap ontbreekt meestal de tijd en dikwijls is het ook moeilijk om over bijzondere onderwerpen beknopte geschriften te vinden.

Het is daarom dat D. S. A. V. is opgericht; oorspronkelijk een besloten gezelschap, thans een Vereeniging waarvan elke ingeschrevene lid kan worden. Zij stelt haar leden in de gelegenheid tegen een geringe contributie jaarlijks een 5-tal lezingen te komen hooren, die, grotendeels voorgedragen door bekende vakmensen, een voorstelling geven van de in den laatsten tijd in behandeling zijnde problemen, aan welker oplossing gewerkt wordt, en van de reeds bereikte resultaten.

Het is niet overbodig dat wij, buitenstaanders, eens iets meer hooren over de groote moeilijkheden die bij astronomische onderzoekingen te overwinnen zijn, waardoor meer belangstelling en waardeering zal ontstaan voor het werk der astronomen, die met onverflauwde ijver hun dikwijls ondankbare taak verrichten.

Uit het aantal leden, dat omstreeks 80 bedraagt, blijkt wel dat de vereeniging in een bestaande behoefte heeft voorzien, en met groote erkentelijkheid kunnen wij melding maken van de steun die ons steeds van de zijde der hoogleeraren ten deel is gevallen.

Dit jaar werd reeds een lezing gehouden; 14 December zal Dr. Easton uit Amsterdam spreken over „De bouw van het Sterrenstelsel”, terwijl 19 Januari 1912 Prof. Dr. A. A. Nijland (Utrecht) een voordracht zal houden over: „Heeft Peary de Noordpool bereikt?”

Het ligt in de bedoeling de te behandelen onderwerpen niet te veel te beperken tot zuiver astronomische, daar dit waarschijnlijk op den duur moeilijk vol te houden zou zijn, maar ook andere, zooveel mogelijk verwante natuurkundige zaken, zullen op onze vergaderingen besproken worden, zooals ook reeds een enkele maal geschied is.

HET BESTUUR.

(Zie verder Derde Blad.)

 ADVERTENTIEN.

D. C. M. JANSEN,

Oude Langendijk 9.

Arac-, Rum- en Citroenpunch.
Tokayer, (Keppel Hesselink en Zonen),
per tonflesch f 1.60.

— LIKEUREN —

van Wijnand Fockink en Lucas Bols.

Voorhanden in den
TECHNISCHEN BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
BINNENWATERSLOOT.

DE REGELS VAN HET VOETBALSPEL

— 4e DRUK, —

bewerkt door de Commissie belast met de herziening
der regels van het spel.

Uitgegeven door den Nederlandschen Voetbalbond.

Prijs 25 cent.

Breek met de sleur; drink in
plaats van koffie,

BLOOKER'S

DAALDERS

CACAO;

véél goedkooper,

véél gezonder,

altijd goed.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van VOGELEI.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 8 DECEMBER 1911. No. 10.

Boekbespreking.

UIT CHRISTELIJKE KRINGEN, door ANNA
DE SAVORNIN LOHMAN.
Amsterdam, L. J. Veen, 1911.

Wie „Mijne Herinneringen” en „Vrouwenliefde in de moderne literatuur” gelezen heeft, kent reeds de stokpaardjes, die deze uit haar milieu geraakte freule met nimmer-verflauwend ijver berijdt, te weten: schijnchristendom en de verkeerdheden van het mannelijk geslacht.

En waar zij, als vele harer schrijvende zusters (men denke aan Jeanne Reijneke van Stuwe) de — voor iemand die wel talent heeft en gelezen wordt — inderdaad zware verzoeking om maar raak te gaan schrijven, roman op roman, als een vlot-afwerkende fabriek, niet heeft kunnen weerstaan, was het nog niet zoo'n onverstandige zet om voor dezen nieuwen roman-cyclus (Om de eere Gods, Uit Christelijke Kringen, Zedelijkheidsapostelen) de figuren te ontleenen aan dat specifiek Haagsche milieu, dat, door een zich streng reserveeren tot eigen coterie, zóó apart staat, dat onthullingen van die zijde aan een bepaald genre publiek hoogst welkom zouden zijn. En wie kon die onthullingen beter geven dan Anna de Savornin Lohman die, zelf uit dit milieu gesproten, er een groot deel van haar leven in heeft doorgebracht.

„Il n'y a que la vérité qui blesse”, begint zij in een kort voorwoord dit, door het titelblad reeds als prikkellectuur gekenmerkte boek, maar vergeet intusschen dat „Toute vérité n'est pas bonne à dire”.

En bovendien, in zóóverre slechts bevat dit boek waarheid, dat er inderdaad menschen, als hierin geschetst, bestaan; al zou iemand die niet als deze schrijfster verbitterd tegenover het leven staat, moeilijk een zóó exclusief uit schijnchristenen en degenerées bestaand zoodje menschen bij elkaar kunnen scharrelen.

Toch zijn er knappe gedeelten in dit boek. Ellen Stinia, de hoofdfiguur is goed geteekend. Dit jonge meisje wordt na haar verblijf op een Duitsche christelijke kostschool, door haar vader steilrechtzinnig-orthodox opgevoed op het familiegoed de Ekenhuize, in de eenzaamheid waarvan hij zijn nog jonge vrouw doet boeten voor haar ondeugendheidjes met een cavalerie-luitenant, tijdens zijn ministerschap in den Haag.

Na z'n vrij plotselinge dood komen moeder en dochter in de Hofstad terug en fijn-geteekend is de geleidelijke ontbolstering van het eenvoudige buiten-kind tot 'n tip-top Haagsche freule.

Wanneer zij daar veel in aanraking komt met den bejaafden christelijken partijleider Vermeulen, die door een verstandshuwelijk aan een mooie maar wereldsche vrouw is gebonden, ontwaakt daar stil-aan in haar een vereering voor den grooten staatsman, die gaandeweg in liefde voor het individu overgaat. Weer heel raak en volmaakt logisch afgeleid is Ellen's zelfmoord na haar totale désillusie in Vermeulen.

Ook de dood van den ouden Baron Stinia, die eerst op zijn sterfbed inziet, hoe zijn leven één groote mislukking is geweest, en zijn quasi-godsdiensdigheid een slag in 't aangezicht van hem, die liefde het hoogste gebod noemde, is zeer goed van beschrijving.

Maar deze weinige gelukkige voorbeelden maken toch den totaalindruk van op schandaaltjes beluste en daarin likkebaardend-rondwroetende oudere dame, niet gehéél goed.

Dec. 1911.

J. v. R.

BOUWKUNDIG WEEKBLAD. Orgaan van
de Maatschappij tot Bevordering der
Bouwkunst.

Wij ontvingen het 45ste nummer der 31ste jaargang van bovengenoemd tijdschrift, met een proeve van illustratie en formaat van het te vormen tweemaandelijksch tijdschrift „Bouwkunst”, gewijd aan de aesthetische, kunsthistorische en technische studie der oude en nieuwe bouwkunst en aanverwante kunstnijverheidvakken.

Het bouwkundig weekblad bevat, zooals het zegt, artikelen over: uitgevoerde en onuitgevoerde bouwwerken, techniek, bouwmaterialen, hygiëne, enz., enz., behandeling van actuele onderwerpen, kortom er worden allerlei onderwerpen behandeld door bekwame en bekende architecten hier te lande.

Wat de „Bouwkunst” betreft, het proefblad is voorzien van heel duidelijke en goed afgewerkte afbeeldingen van allerlei kunstwerken, het verdient werkelijk aanbeveling. Wij willen de aandacht vestigen op de gunstige bepaling voor ingeschrevenen aan de T. H., dat zij buitengewoon lid van de Maatschappij tot Bevordering der Bouwkunst kunnen worden, waarvoor zij slechts de helft der contributie f 7,50 behoeven te betalen, en daarvoor alle werken van de Maatschappij ontvangen, evenals de gewone en architectleden, die f 15,— contributie betalen.

Een intekenlijst ligt bij de concierge C. A. Hartkoorn (Hoofdgebouw).

Berichten en Mededeelingen.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

Ellen. — Twee vrouwen.
Adriaan van Oordt. — Nagelaten werk.
P. N. van Eyck. — De sterren.
Benjamin Constant. — Adolphe.

II. FRANSCH.

M. Barrès. — Collette Baudoche.
Henri Lavedan. — Mon Filleul.
Henri de Regnier. — Le Mirvir des Heures.
Victorien Sardou. — Seraphine.

III. ENGELSCH.

Anoniem. — The inner Shrine.

IV. DUISCH.

Simplicissimus-Kalender 1912.
Ernst Zahn. — Einsamheit.
Marie Madeleine. — Brennende Liebe.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

Constantijn Huygens. — Briefwisseling 1608—1634.
Les Orgines Diplomatiques de la Guerre de 1870—1871.
Tome IV.
Dr. W. J. A. Jonckbloet. — Guillaume d'Orange.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE, REISBESCHRIJVINGEN.

H. van Kol. — In de Kustlanden van Noord-Afrika en Maghreb.
Martial Douël. — Au Pays de Salammbô.
D. S. Meldrum. — Home Life in Holland.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN EN ONDERWIJS.

C. Herckenrath. — De Economische voorwaarden van het Maatschappelijk leven.
Dr. Rudolf Eisler. — Sociologie.
De Ingenieur in Ned. Indië.

X. KUNST EN KUNSTGESCHIEDENIS.

H. Lemonnier. — L'Art Français au temps de Louis XIV (1661—1690).
Egan Mew. — Japanese Porcelain.
J. A. Lux. — Alt Holland.
Jan Veth. — Streifzüge eines Holländische Malers.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Prof. G. Heymans. — Psychologie der vrouwen.

BROCHURES.

Dr. J. H. Bonneman. — De beoefening der geologische wetenschappen in Nederland en zijn Koloniën. (Rede).

D. S. M. G. „APOLLO”.

Uitvoering, met medewerking van de violiste Madme Renée Chemet uit Parijs, op Vrijdag 15 December 1911.

Introductiekaarten voor leden te verkrijgen op de S. P. Woensdag 13 December van 5—6 uur bij het Bestuur.

Plaatsbespreking Donderdag 14 en Vrijdag 15 December van 12—2 in de koffiekamer van den Stads Doelen.

—o—

D. S. ASTRONOMISCHE VEREENIGING.

Gewone vergadering op Donderdag 14 December 1911, in zaal β van het Natuurkunde Gebouw, des avonds te 8 uur. Voordracht met lichtbeelden. Spreker Dr. C. Easton. Onderwerp: De bouw van het Sterrenstelsel.

De Secretaris,
F. STOKHUYZEN.

Correspondentie.

Aan Bruno: Uw stuk is door de Redactie aangehouden, bespreking gewenst. Zoudt U a.s. Dinsdag 5 uur even ter redactievergadering kunnen komen?

Lijst van Vergaderingen.

Gezelschap „Leeghwater”.

Woensdag 13 Dec.: Lezing van den heer S. P. Knuyver, over: „De ontwikkeling van de Jacquard-weverij”.

D. S. Astronomische Vereeniging.

Donderdag 14 Dec.: 8 $\frac{1}{4}$ uur. Lezing van Dr. Easton.

Sociaal-Democr. Studentenclub.

Donderdag 14 Dec.: Dr. W. van Ravesteijn. Onderwerp: „De tegenwoordige politieke toestand in Europa en haar economische basis”.

Gezelschap „Leeghwater”.

Donderdag 18 Jan. 1912: Lezing van den heer J. van Eyle, over: „Staal”.

D. S. Astronomische Vereeniging.

Vrijdag 19 Jan. 1912: Lezing van Prof. Dr. A. A. Nyland, over: „Heeft Peary de Noordpool bereikt?”

N. C. S. V.

Woensdag 21 en Donderdag 29 Febr. 1912: Lezingen van Dr. John R. Mott.

Agenda.**DEN HAAG.**

Vrijdag 8 Dec. Kon. Schouw. Ned. Tooneel.: „Freuleken”; 8 uur.

Diligentia. Maatschappij Diligentia. Spr.: I. Franco, hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool. Onderwerp: „De locomotief en de monorailgyrowagen”; 8 uur.

Zaterdag 9 Dec. Kon. Schouw. Fransche Opera: „Le chemineau”; 8 uur.

Maandag 11 Dec. Geb. v. K. en W. Théâtre du Vaudeville: „Le tribun”; 8 uur.

Dinsdag 12 Dec. Geb. v. K. en W. Ned. Tooneelver.: „Op hoop van zegen”; 8 uur.

Diligentia. Concert Henriette Rosenwald en Pierrette Van de Rivière; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 8 Dec. Gr. Schouwburg. „Een Satanskerel”; 8 uur. Tivoli. „Paljas”; 8 uur.

Zaterdag 9 Dec. Gr. Schouw. Ital. Opera: „La Boheme”; 8 uur.